

елементи, і припису, який вміщує два і навіть один елемент. Прикладом є норма Конституції України «Громадяни України мають право на працю». Зазначимо, що всі ці точки зору мають право на існування. Кількість елементів правової норми залежить від її конкретного функціонального та ціннісного значення у механізмі правового регулювання

Список використаних джерел:

1. Конституція України: станом на 1 січня 2006 року. – Х. : ІГВІНІ, 2006. – 64 с.
2. Сухонос В. В. Теорія держави і права : навчальний посібник / В. В. Сухонос; Мін-во освіти і науки України, УАБС НБУ. – Суми : Університетська книга, 2005. – 536 с.
3. Загальна теорія держави і права : Підручник / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін. ; За ред. В. Петришина. – Х. : Право, 2009. – С. 246.
4. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : Підручник. – 3-тє видання. – К. : Алерта ; ЦУП, 2011. – 524 с.

Чмутова Тетяна Володимирівна,
слухач 1 курсу КВННІ НАВС
Науковий керівник: Тихомиров Д.О.
доцент кафедри теорії держави та
права НАВС, кандидат юридичних
наук

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ НОРМ ПРАВА

Реалізація норм права – це втілення встановлених правових норм у діяльність суб'єктів права через виконання юридичних обов'язків, використання суб'єктивних прав, дотримання заборон. Саме через реалізацію правових норм законодавець втілює в життя той результат, який мав на думці. Основною функцією права є регулювати поведінку людей, їх життя у суспільстві. На сучасному етапі розвитку країни, відбувається багато реформ, змін до законів. Під час прийняття нового закону, законодавець має з'ясувати чи відповідає він конструкційним нормам та раніш прийнятим законам. Але щоб право перетворилось на діючий механізм, вони має бути втілене в життя. Держава має забезпечувати реалізацію права в соціальному житті, щоб кожна людина могла користуватися своїми конструкційними правами та свободами, аби було відчутно захист держави. Соціальне призначення права як раз виражається у регулювання відносин в суспільстві. [1]

Норми права можуть бути реалізовані в різних формах. Форма реалізації права залежить від особливостей гіпотез і диспозицій правових норм, від специфіки суспільних відносин, які ними регулюються, від характеру поведінки суб'єктів, які реалізують правові норми. У відповідності з цим розрізняють такі форми реалізації норм права: дотримання, виконання, використання та застосування правових норм.[2]

Дотримання - це така форма реалізації норм права, що здійснюється через пасивну поведінку суб'єктів. Для неї характерним є утримання від активних дій, заборонених юридичними нормами.[3]

Виконання - форма реалізації зобов'язуючих правових норм, що полягає в активній поведінці суб'єктів, яку слід здійснювати незалежно від їх власного бажання.[3]

Використання- це така форма реалізації, коли суб'єкти на свій розсуд за власним бажанням використовують надані їм права.[3]

У свою чергу, суспільство повинно виражати повагу до закону та дотримуватись юридичних норм. Саме таким чином реалізація правових норм може бути виконана у повному обсязі. Як було зазначено, соціальне призначення права є регулювання поведінку людей, вирішення конфліктних ситуацій між громадянами. Але виконання цього не можливо без повної реалізації права, як зі сторони правоохоронних органів, а найголовніше зі сторони суб'єкта права. Однією з ключових проблем реалізації норм — відношення людей до норм, тобто коли особи відносяться до норми байдуже. Але найгірший варіант — коли громадяни налаштовані проти норми, вони активно протистоять, а часом і порушують її. У подібних ситуаціях невиконання норми тягне відповідальність.

Іншою проблемою реалізації правових норм є прогалини в праві. *Прогалини у праві* - це випадки відсутності правових норм, необхідних для регулювання суспільних відносин (вирішення конкретної життєвої ситуації) або неповнота правових моделей. У діючому законодавстві існує багато протиріч, які унеможливають реалізацію норм у повному обсязі. Особливо між матеріальним та процесуальним правом. Найяскравішим прикладом є затримання особи за скоєння адміністративного правопорушення.

Законодавство не зобов'язує мати при собі документи, що засвідчують особу, так само особа може не пред'являти їх на вимогу співробітників поліції. Згідно ст. 63 Конституції України «Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе...», затриманий може зберігати мовчання, там самим, навіть, не назвати свої дані. Затримання для встановлення особистості може тривати не більше трьох годин, навіть якщо громадянин назве свої дані, бути втєвненим у їх достовірності не можна. Таким чином, у даній ситуації впливає два висновки. Перший: якщо особа не називає своє ім'я, протокол про затримання скасти немає на кого і таке затримання є незаконним. Або другий: особа називає не свої дані і такий протокол є не дійсним. Згідно законодавства особа за свої дії не буде нести ні якої відповідальності. [4]

На сьогоднішніх день проблема реалізації норм права є одним з малодосліджених напрямків у сфері правових дисциплін.

Список використаних джерел:

1. Копейчиков В. В. Правознавство / В. В. Копейчиков. – Київ: Юрінком, 2003. – 320 с.
2. Волинка К. Г. Теорія держави і права / К. Г. Волинка. – Київ: МАУП, 2003. – 240 с.
3. Гусарев С. Д. Теорія держави і права: навч. посіб / С. Д. Гусарев, А. Ю. Оліник, О. Л. Слюсаренко. – Київ: Правова єдність, 2008. – 270 с.
4. Кельман М. С. Загальна теорія держави і права / М. С. Кельман, О. Г. Мурашин. – Київ: Кондор, 2006. – 477 с.

Чуприна Андрій Володимирович,
курсант 2 курсу факультету №1
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Кучук А.М.,
завідувач кафедри теорії та історії
держави і права Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ, кандидат юридичних наук,
доцент

ПУБЛІЧНА ВЛАДА КРИЗЬ ПРИЗМУ ІСТОРІЇ ПОЛІТИЧНИХ ВЧЕНЬ

Суспільство пройшло багато етапів розвитку, на одному з яких, у зв'язку з демографічними та соціально-економічними чинниками, виникла потреба у специфічній організації – державі. Протягом тривалого часу люди не мали уявлення про державу, але для її виникнення існували певні передумови. Однієї із яких була людська психіка, якій притаманна потреба відтворювати (повторювати) дії та підкорятися лідеру – особі, яка здатна керувати суспільством. Держава за таких обставин є суспільною організацією для здійснення такого керівництва.

З плином часу розвивалася і теоретична думка про походження держави, так результатом діяльності науковців XIX – XX століть було формування психологічної концепції походження держави.

Психологічна теорія походження держави представники Л.Й. Петражицьким, Г.Лебоном та ін. Л.Й. Петражицький виходив з того, що право коріниться в психіці індивіда. Інтерпретація права з позиції психології індивіда дає можливість поставити юридичну науку на основу достовірних знань, отриманих шляхом самоспостереження або спостережень за вчинками інших осіб. При цьому держава розглядається як організація, створювана для управління суспільством з боку певних осіб. Це пояснюється «теорією мас». На думку Лебона, всяке скупчення людей створює «масу», головною рисою якої є втрата здатності до спостереження. Типовими рисами поведінки людини в масі є: знеособлення (що призводить до панування імпульсивних, інстинктивних реакцій), різке переважання ролі почуттів над інтелектом (що призводить до схильності до різних впливів), взагалі втрата інтелекту (що призводить до відмови від логіки), втрата особистої відповідальності (що призводить до відсутності контролю над пристрастями) [1].

Наведене дозволяє зробити висновок, що у такому стані людині необхідно, щоб її діяльність спрямовував хтось авторитетний. Починаючи ще з давніх часів Конфуцій у своїх роботах виділяв дві категорії населення як правлячої еліти людей що досягли інтелектуально-моральної і духовної досконалості Шен, а також чиновників «шляхетних мужів» (цзюнь цзи) і «маленьких людей» (сяо жень) [2]. Останні повинні підкорюватись та слухатись виходячи з того, що «Шляхетний чоловік прагне справедливості, а низький («мала», «дрібна») людина прагне отримати вигоду» [3, с. 188-189]. Пізніше на рубежі XV-XVI століть флорентійський політик і філософ Ніколо Макіавеллі описав це явище у своїх роботах. Державу (незалежно від її форми) Н. Макіавеллі розглядав як особливу форму відносин між владою і підданими, що